kılavuzumuz
bilimsel
sosyalizm,
silahımız
partimizdir

çark başak

türkiye işçi partisi
merkez yayın organı

yıl: 2 sayı: 37 | 1 eylul 1977 perşembe | 150 kuruş

EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI İŞBİRLİĞİ VE DAYANIŞMA HAREKETİ

*** Emperyalizme ve faşizme karşı büyük kitleleri demokratik mücadeleye sokabilmek için, hem varolan örgütlerin işbirliğini ve dayanışmasını sağlıyacak, hem kitleleri doğrudan örgütleyecek örgüt biçimleri oluşturulabilir ve oluşturulmalıdır.**

*** Emperyalizme ve faşizme karşı işbirliği ve dayanışma hareketine katılan örgütlerin herbiri tüzel kişiliğini ve örgütsel bağımsızlığını korur; işbirliği ve dayanışma içinde sürdürülmesi gereken ortak mücadelenin programı ve gerekleri dışında kendi görüşlerinin propagandasını kendi politik çizgisini sürdürür.**

*** İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi de hem diğer örgütlerle anti - emperyalist ve anti - faşist örgütlü bir mücadele oluşturmaya ve yürütmeye çalışır, hem de bu geniş yelpazeli hareket içinde işçi sınıfının bağımsız partisi olarak varlığını korur ve işçi emekçi sınıf ve tabakalarda, aydınlar ve gençlik kesimlerinde kendi sosyalist programlarının tanınmasına, sosyalist bilincin değişmesine çalışır.**

*** Kitleler, yaşam mücadelesinde edindikleri deneyim ve bilgilerle gücün birleşme ve örgütlenmede olduğunu çabuk kavrayacaklardır.**

Ankara Çağdaş Sahne'de düzenlenen 5. İl Temsilcileri Toplantısı'nda Genel Başkan Behice Boran'ın yaptığı konuşmanın özetidir.

OLUŞTURULAN İKTİDARLARIN TAHLİLİNDE, DAYANDIKLARI SINIFIN DURUMU TEMEL YERİ ALINIR

•2. MC koalisyonu ve iktidarı, varlığını kabul etmemiz ve ona karşı demokratik mücadelemizi nasıl yürüteceğimizi düşünmemiz gereken bir olgu olarak karşımızdadır. 2. MC hükümetini bir yandan koalisyon ortakları arasındaki çekişme ve çatışmalar, öte yandan büyük dış ve iç sorunlarla başa çıkamama sonucu düşeceğini hesaplamak ve beklemek yanlış bir değerlendirme olduğu kadar hareketsizlik ve uyuşukluğa götüren, bu nedenle de faşizmin tırmandırılışını kolaylaştırıcı bir tutumdur.

•Arka arkaya iki genel seçimde en çok oy alıp parlamentoda en çok sandalyeye sahip bir duruma geldiği halde CHP'nin iktidar olamayışına AP'nin ise önemli ölçüde daha az oy ve sandalye sayısına rağmen her iki seçim sonrasında da iktidar olmayı başarmasına ilişkin olarak CHP'nin ve liderinin •hataları•, AP genel başkanının ise •becerikliliği•, •hesap adamı• oluşu üzerinde çok duruldu. Olup bitenlerde kuşkusuz ilgili siyasal örgütlerin, liderlerinin, yönetim kadrolarının önemli rolü vardır ve oldu. Siyasal partiler belli sosyal sınıf ve tabakaların iktidara yönelik siyasal örgütleri olmakla beraber, ikisi arasında tam bir çatışma, tek yanlı mekanik bir belirlenme yoktur. Ve temsil edilen, dayanılan sınıf veya sınıfların durum ve tutumu kararsız, bulanık ve içinden çelişmeli olduğu hallerde ve ölçüde partilerin, kadroların, liderlerin rolü, etkisi daha ön plana çıkar. Ama yine de, oluşturulan iktidarların tahlili yapılırken dayandığı sınıfın durumunu temel veri olarak almak gerekir. Partiler ve liderler düzeyindeki tahlil ve değerlendirmeler böyle bir sınıfsal temel üzerinde doğru yerine oturur.

BURJUVAZİNİN ÖNDE GELEN TEMSİLCİLERİNİN, SEÇİMLERDEN SONRA CHP İKTİDARINDAN YANA GÖRÜNÜMLERİ HESAPLI BİR DAVRANIŞTIR.

•2. MC koalisyonunun kuruluşu konusunda da durum böyledir. 2. MC hükümetinin oluşturulmasında bir yandan CHP'nin •azınlık iktidarı• saplantısının, öte yandan başta Demirel olmak üzere üç MC parti liderinin işi sıkı ve hızlı tutup partilerine hakim olabilmelerinin rolü büyük olduysa da, açıktır ki, büyük burjuvazi ilk ağızda CHP iktidarından yana bir görünüm vermiş olmakla beraber, aslında, CHP lehine kesin ve mutlaka bir tercih yapmış değildi. Etkisini koruyan bir kesimi MC yanlılığını sürdürürken, önemli bir başka kesim de bir CHP iktidarını •uygun• görebilecek kadar ancak CHP yanlısı oldu. Büyük burjuvazi için CHP, •ikinci tercih• olma durumunu korudu. Ayrıca büyük burjuvazi 2. MC'nin oluşturulmasına hiç karşı çıkmadı, oluşturulduktan sonra da •memnuniyetini• belirtmekten geri durmadı.

•Şimdi büyük burjuvazinin önde gelen kimi temsilcilerinin seçimlerden sonra CHP iktidarından yanaymışlar gibi bir görünüm ve izlenim yaratmaları acaba hesaplı bir davranış mıydı, sorusu akla geliyor. Böyle bir hava yaratılarak CHP bugünkü Türkiye şartlarında gerçekleşmesi mümkün ol-

mıyan «azınlık hükümeti» denemesine itildi; sonuçta da «beceriksiz ve başarısız» olma durumuna düşürüldü. Daha da önemlisi, güvenoyu alabilmek için sunduğu hükümet programıyla CHP büyük burjuvazice teslim alındı. CHP, AP ile koalisyona sokulup törpülenmesine gerek kalmadan kolu kanadı budanmış, hizaya getirilmiş oldu. Bir CHP iktidarı olasılığı konusunda büyük burjuvazinin içi rahattır artık. Büyük burjuvazinin böyle bir hesap içinde davranmış olabileceği ihtimali elbette CHP'yi kitlelere ve demokratik gelişmeye ters düşen politikasında mazur göstermez.

2. MC, DIŞA BAĞIMLI, GERİ KAPİTALİZM ÇERÇEVESİNDE «ÇÖZÜMLER» BULABİLİR

«Bugünden görünür bir gelecekte bir CHP iktidarı yoktur. Böyle bir olasılığı CHP kendi eliyle yitirmiştir. 2. MC'nin yürümeyeceği, sorunları çözemeyip çökeceği iddiaları da gerçekçi bir tahmin olmaktan çok bir özlemin dile getirilişidir. «Sorunlara çözüm» denildiğinde unutmamak gerekir ki, bugünkü dışa bağımlı, geri kapitalizm çerçevesi içinde «çözüm» söz konusudur. Bu tür «çözümleri» ise Demirel ve koalisyon hükümeti pekala bulabilir. Seçim öncesi yapmıya cesaret edilemeyen devalüasyon şimdi yapılabilir. 2. MC'nin kuruluşunun haftasında % 4,5 luk bir devalüasyon yapıldı bile. Devalüasyon kesin de, şimdi tartışılan konu, altı ayda böyle küçük küçük beş altı devalüasyon mu, yoksa tek bir defada büyük bir devalüasyon mu sorusudur. Kimi dış kuruluşlar yılbaşına kadar bu tür daha beş devalüasyon istiyormuş: Altı aydan az bir zamanda % 25'in üstünde bir devalüasyon demektir bu, fazla gürültü patırdı da etmeden. Fiyatlara resmi zamlar başladı ve daha arkası gelecek. «İstikrar tedbirleri» de alınabilir veya alınmasına girişilebilir, istikrarı sağlıyamıyacağı biline biline. Enflasyonla mücadele isteğinde ne 2. MC politikacıları, ne de burjuvazi samimi değildir, çünkü enflasyon burjuvaziye «yarıyor», hükümet ise fiyatlara zam yapmaktan ve emisyondan vazgeçebilecek durumda değil. Enflasyondan zarar gören işçi emekçi kitleler, dar gelirlilerdir.

«Kıbrıs sorunu çözümünün zorluğu» da abartılmamalıdır. Kıbrıs konusuna ilişkin olarak «hudut tashihi» deyimi geçmişte kullanılmıştır; bu deyim altında «toprak ayarlamaları» yapılabilir. CHP getirildiği bugünkü noktada fazla zorluk çıkaramıyacaktır. MSP'nin «sert» tutumu ise iç propagandaya yöneliktir, «ciddi bir engel» değildir. MSP 1. MC döneminde üsler konusunda da ABD ile görüşmelere oturmaya karşıydı ve görüşmeler başladığında, bu hususta hükümet kararı alınmadı diye itirazda da bulunmuştu. Ama sonuç, görüşmelerin devamı ve «ortak savunma anlaşması» adı altında yeni bir ikili anlaşmanın imzası oldu. Ve sorun unutuldu. Kıbrıs konusunda da böyle olur. Bir süre tartışma ve çekişme; sonra sorun tarihin tozlu raflarına kalkar. Askeri ambargonun ABD'ince kaldırılması Kıbrıs sorununun çözümüne bağlı göründüğünden, ordu üst kademeleri de bu sorunun şöyle veya böyle bir çözüme kavuşturulmasını ister. Ayrıca unutulmamalı ki, Kıbrıs, Türkiye Cumhuriyeti Devletine ağır mali / ekonomik bir yüktür. Kıbrıs'ın durumunun «normalleştirilmesi» nin bu açıdan da ivediliği vardır.

«2. MC hükümeti emperyalist dış kuruluş ve güçlerle işbirlikçi yerli büyük sermayenin istekleri bu «tedbirler»i alınca, ambargo kalkar, askeri yardım başlar, büyük krediler açılır.

«Kuşkusuz 2. MC için bu işleri yürütmek kolay olmayacaktır. Ne var ki sorunlar, dengesizlikler, uyumsuzluklar, çelişki ve çekişmeler kapitalizmin özünden doğmaktadır. Dünya kapitalizminin kronik bunalımının derinleştiği 20. yüzyılın son çeyreğinde, emperyalizme bağımlı geri kapitalist ülkelerde dar boğazlara düşmek, ekonomik, sosyal, politik sorunlarla cebelleşmek kaçınılmaz akibettir. Yine de, 2. MC iktidardan uzaklaşma durumuna düşerse, bunun, bir askeri müdahale ile gerçekleşmesi ihtimali, bir CHP iktidarı koalisyonuna yol açması ihtimalinden daha güçlüdür. Şimdilik, 2. MC iktidarının gün günden daha da anti - demokratik, daha da baskıcı, ezici bir yönetim halini alarak işleri yürütebildiğince yürütmesi daha olası görünüyor.

«Bu kısa analizden çıkan sonuç, 2. MC'ye ve onun ekonomik / sosyal dayanaklarına karşı verilecek demokratik mücadelenin uzun soluklu, dirençli ve inatçı bir mücadele olacağıdır. Kendiliğindenci kolay çözümler hayal edip beklemenin yeri yok.

FAŞİZMİN SINIFSAL KAYNAĞI

«Her yerde ve her zaman faşizmin tırmandırılışı ve tam boy açık biçimde gerçekleştirilmesi ekonomik yapısal ve sınıfsal bir olgudur. 1. ve 2. MC olgusunu bu açıdan görmek gerek. Emperyalizm aşamasının ileri evrelerinde, derinleşen kronik bunalımı içinde bocalayan kapitalizm burjuva demokrasisine dahi açık değildir; baskıcı, faşist rejimlere yatkındır. Burjuvazi «liberalizm»ini yitirmiştir. Devletle bütünleşmiş tekelci Kapitalizmin, yani tekelci devlet kapitalizminin büyük burjuvazisi için «liberalizm»in, demokrasinin pek işe yararlılığı kalmamıştır; tersine, işçi emekçi kitlelerin sahip çıkıp uğruna mücadele etmesiyle demokrasi geri teper olmuştur. Tekelci devlet kapitalizminin anti - demokratik niteliği, koşullara göre, derece derece tutucu, gerici, baskıcı rejimlerden üniformalı veya üniformasız tam boy açık faşizme kadar çeşitlenir. Emperyalizme bağımlı geri kapitalist ülkelerde ise büyük burjuvazi Batı'daki kadar da «demokrat» olmamaktadır.

«Kapitalizmin ve onun egemen sınıfı büyük burjuvazinin dünya çapındaki bu eğilim ve yatkınlığı tam kendini gösteremiyor, tam boy açık faşizm rejimleri dört bir yandan kolayca çiçek açamıyorsa, bu, dünya sosyalist sisteminin güçlü varlığından, dünya işçi sınıfı hareketinden ve her ülkede işçi / emekçi kitlelerin ve diğer demokratik güçlerin direniş ve mücadelelerinden ötürüdür.

«Bu nedenle, anti - faşist mücadele MC'ye karşı mücadele ile sınırlı değildir. MC'yi ivedi hedef alıyorsak, bu, demokrasi düşmanı en gerici baskıcı, faşist güçlerin politik düzeyde onda somutlanışından, onunla iktidarı ele geçirmiş olmalarındandır. CHP iktidara gelseydi de anti - faşist mücadele, demokratik özgürlükleri genişletme ve kökleştirme mücadelesi devam edecekti. İşçi, emekçi kitleler, demokratik güçler açısından belki daha elverişli şartlarda devam edecekti ama, ortadan kalkmayacak devam edecekti, ta ki gericiliği, baskıcılığı, faşizmi durmadan yeniden üreten yapısal ve sınıfsal kaynaklar kurutulsun. Bu gerçeğe parmak basaraktır ki, «seçimler kendi başına çözüm değildir» dedik.

«Faşizmin kaynağı sınıfsal —çeşitli kesimleriyle bir bütün olarak büyük burjuvazi— olduğuna göre, faşizme karşı mücadele verecek ve onu geriletebilecek, giderek yok edebilecek güç de sınıfsaldır: İşçi sınıfı ve müttefiki emekçi kitleler. Tekelleşmenin sürekli mesafe aldığı ve tekellerin ulusal ve uluslararası ekonomiler üzerinde egemenliklerini güçlendirdikleri günümüzde, sermaye-emek temel çelişkisinin sürekliliği yanısıra tekelci ve tekel dışı ayırışımı ve çelişkisi güncellik kazanmış ve giderek güçlenmiştir. Bu yüzden, işçi sınıfının tekellere karşı mücadele açısından sınıfsal ittifaklar yelpazesi genişlemiştir. Ama bu yelpaze içinde temel ve öncü güç işçi sınıfıdır. Tüm demokratik hareketler ve örgütler, ne denli etkin olurlarsa olsunlar, ancak yardımcı güçlerdir ve işçi sınıfı hareketi eksenine oturdukları ölçüde anti - emperyalist ve anti - faşist mücadeleye tam katkıları olur. Ülkemizde demokratik kitle örgütlerinde bu sınıfsal bilincin oluştuğu ve geliştiği gözlenmektedir. Yalnız, Türkiye'nin tarihsel gelişiminden kaynaklanan

çalışma ekipleri, parti yapısının temel taşlarıdır.

özgül koşullarından ötürü, işçi sınıfı partisi ile sendikalar ve yine parti ile diğer demokratik kitle örgütleri arasındaki ilişkiler ve her birinin işlevi tam belirginleşip rayına oturmuş, uyumlu bir işleyiş düzenine kavuşmuş değildir. Bu, kendi başına ayrı bir konu olduğundan, burada yalnızca işbirliği ve dayanışma açısından bazı genel noktalara değinmekle yetineceğim.

HEM İŞBİRLİĞİNE, HEM DE KİTLESEL ÖRGÜTLENMEYE UYGUN ÖRGÜT BİÇİMLERİ OLUŞTURULMALIDIR

•Emperyalizm ve faşizm toplum yapısının ve yaşamının her kesiminde etkisini duyurur ve bu etkiyi genişletmeye çabalar. Bunun için her demokratik kitle örgütünün kendi kesim ve alanında, kendi kitlesinin hak ve özgürlüklerine ilişkin olarak sürdüreceği, geliştireceği anti - emperyalist demokratik mücadelesi vardır. Siyasal partiler ise toplumun tümünü kapsayan düzey ve biçimde, iktidarı bütününde doğrudan hedef olarak, doğrudan siyasal mücadele yürütürler. Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede demokratik kitle örgütleri arasında ve bunlarla sol ilerici siyasal partiler arasında paralellikler, uyumluluklar belirir. Başlangıçta, bir süre bununla yetinilebilir de. Ama iktidarın tam boy faşizm doğrultusunda sistemli harekete geçtiği, faşizan uygulamalar, akımlar toplum yapısının ve yaşamının tüm kesitlerinde boy attığı bir zaman ve ortamda böyle bir yetinme ile kalınamaz. Demokratik kitle örgütleri ile siyasal partiler arasındaki yukarıda işaret ettiğimiz işlev ve nitelik ayırışımı böyle bir yetinme için gerekçe olarak ileri sürülemez. Bu ayırışım mutlak değil, görecelidir. Demokratik kitle örgütleri siyasal partilerin yerini almaz, onların politik işlevini yüklenemez, ama, kendi alanlarındaki uğraşıları da ülkenin genel politik durumundan iktidarın niteliğinden ve izlediği politikadan kapuk değildir. Kendi kitlelerinin hak ve özgürlüklerini gereğince savunabilmeleri, geliştirebilmeleri için, gerçekçi ve geçerli en azından ilerici bir politik görüşe ve mücadele anlayışına sahip olmaları gerekir. Kaldı ki, demokratik kitle örgütleri, genel toplumsal yapının örgütsel öğeleri olarak, doğrudan kendi topluluklarını ilgilendiren somut sorunlar dışında ülkenin genel iç ve dış politikasına ilişkin olarak da bir tavır almak, seslerini ve etkilerini duyurmak durumundadırlar. Kısacası, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele özünde bir bütündür; kendi içinde kesimler ve örgütlerarası işlevsel bir ayrışma gösterse de, birbirinden kopuk kompartımanlara hapsedilip daraltılamaz, güçsüzleştirilemez. Siyasal örgütlerle siyasal olmayan örgütleri emperyalizme ve faşizme karşı ortak hedeflerde ortak eylemlere yönlendirecek yasal örgütlenme biçimleri mümkündür. Yalnız bu nokta da unutulmamalıdır ki, dayanışması ve bütünleşmesi gereken temel güçler işçi sınıfı ve kol - kafa emekçisi kitlelerdir. Varolan örgütlerin dayanışması ve birlikteliği, onların, bu temel toplumsal güçleri harekete geçirmenin manivelaları olabilmeleri açısından öngörülür. Emperyalizme ve faşizme karşı büyük kitleleri demokratik mücadeleye sokabilmek için, hem varolan örgütlerin işbirliğini ve dayanışmasını sağlıyacak, hem kitleleri doğrudan örgütleyecek örgüt biçimleri oluşturulabilir ve oluşturulmalıdır.

EMPERYALİZMİN SAVAŞÇILIĞINA KARŞI MÜCADELE

•Mücadelenin bütünselliğinin bir başka yanı da demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin içiçeliği, anti - emperyalist mücadele ile anti - faşist mücadelenin birbirinden kopmazlığıdır. 2. MC'nin faşizmi tırmandırışına karşı mücadele, zorunlu olarak, büyük burjuvazinin işbirlikçisi olduğu ve MC iktidarının yörüngesinden çıkmadığı emperyalizme karşı mücadeleyi de gerektirecektir. Hem yurtsever olduğumuz, hem faşist tırmanışı durdurmak ve geriletmek istediğimiz için emperyalizme karşı çıkıyoruz ve çıkacağız. Bu bilinci de yaymak, yerleştirmek durumdayız.

•Kitlesel demokratik mücadelenin bütünselliği bununla bitmiyor aslında. Emperyalizme ve faşizme karşı ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi sosyalizm için mücadele ile de içiçe geçip bütünleşiyor. Ancak sosyalizm doğrultusunda bir mücadele bağımsızlık ve demokrasi alanlarında kalıcı ve gittikçe gelişen kazanımlar sağlıyabilir. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bu üç yönlü bütünselliğinden ötürüdür ki, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini geliştirip güçlendirmeye bu amaçla tüm yurtsever demokratik güçlerin birliğini sağlamaya çalışmak işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi için geçici bir taktik sorun değil, kalıcı, iktidara geldikten sonra da izlenecek bir politik çizgidir. Ama sorunun bu yanını işlemek, sosyalist bakış açısını kitlelerde oluşturmak ve geliştirmek işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin görevidir. Anti - emperyalist ve anti - faşist mücadeleye katılan ve katılacak olan diğer siyasal ve siyasal olmıyan özgütlerden sosyalizm konusunda bir bağlantı beklenmez ve istenmez.

EMPERYALİZM VE FAŞİZME KARŞI İŞBİRLİĞİ VE DAYANIŞMA

•Emperyalizme ve faşizme karşı işbirliği ve dayanışma hareketine katılan örgütlerin herbiri tüzel kişiliğini ve örgütsel bağımsızlığını korur; işbirliği ve dayanışma içinde sürdürülmesi gereken ortak mücadelenin programı ve gerekleri dışında kendi görüşlerinin propagandasını kendi politik çizgisini sürdürür.

•İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi de hem diğer örgütlerle anti - emperyalist ve anti - faşist örgütlü bir mücadele oluşturmaya ve yürütmeye çalışır, hem de bu geniş yelpazeli hareket içinde işçi sınıfının bağımsız partisi olarak varlığını korur ve işçi emekçi sınıf ve tabakalarda, aydınlar ve gençlik kesimlerinde kendi sosyalist programlarının tanınmasına, sosyalist bilincin değişmesine çalışır. İşçi sınıfının partisi bu sosyalizm görevini ve anti - emperyalist ve anti - faşist harekete ilişkin görevlerini (ki bu görevlerin hepsi bir arada uyumlu ve kopmaz bir bütünselliğe sahiptir) başarıyla yerine getirdiği ölçüde hem işçi sınıfının öncülüğü güçlenir, hem de böylesine bütünleşen bir eylemsel gelişim içinde kitlelerin politik bilinçleri ve mücadele düzeyleri yükselir, kitlelerin demokratik mücadele çizgisi sosyalizm çizgisine yaklaşır. Bu, zamanla ve sistemli, tutarlı uğraş ve mücadele sonucu ulaşılacak bir düzeydir. Bu açıdan da bağımsızlık, demokrasi mücadelesiyle sosyalizm mücadelesi birbirinden koparılamaz bir bütünlüğe sahiptir ve bu nedenle de işçi sınıfının partisi için sorun geçici taktik bir sorun değil, nesnel gerçekliğin bir zorunluluğudur.

Bununla beraber, her politik çizgi birleşik harekete katılamaz. Anti - emperyalist ve anti - faşist birleşik harekete katılmak açısından öznel iddialara değil, nesnel konum, tutum ve davranışlara bakılır. Örneğin dünya sosyalist sistemine ve Türkiye işçi sınıfı hareketine düşman, saldırgan tavır alıp yayınlarında ve eylemlerinde emperyalizm ve faşizmle nesnel olarak aynı çizgiye düşen maocularla ve kitlesel örgütlü mücadele yerine bireysel teröre dayanan yöntemleri benimseyenlerle işbirliği ve dayanışma söz konusu olamaz.

MC'YE KARŞI MÜCADELENİN ÜÇ TEMEL YÖNÜ

Bu çerçeve içinde, MC'ye karşı mücadele alanları MC'nin izlediği politikaya göre şöyle saptanabilir.

2. MC koalisyonu üç yoldan iktidarını ve dolayısıyla büyük burjuvazinin iktidarını perçinlemek karar ve uğraşındadır.

1. Baskı ve ezme tedbirleriyle,

2. İdeolojik taban oluşturup geliştirecek tedbirlerle,

3. Kitle tabanını nicel olarak genişletip güçlendirecek tedbirlerle.

Hükümet programında öngörüldüğü üzere, yeni baskıcı kanunlar çıkartılması, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin (veya benzerlerinin) yeniden kurulması, kolluk kuvvetlerinin yeniden örgütlendirilip yeni yetkilerle donatılması, bu birinci bölüm tedbirler arasındadır. Devlet aygıtının ele geçirilip gericileştirilmesi ve faşistleştirilmesi ve bu doğrultuda memur, öğretmen ve öğrenci kıyımı da bu bölümün kapsamı için-

her işyerinde bir çalışma ekibi, her köyde bir çalışma ekibi

dedir. Bunların gerçekleştirilmesine ve anti - demokratik uygulamaların, baskıların, saldırıların her çeşidine baskı ve zulmü meşrulaştırmayı amaçlayan ırkçı, şoven milliyetçiliğe karşı mücadele edilecektir.

«Hükümet programında «manevi kalkınma», «manevi değerler» üzerinde ısrarla durulup bunların öneminin vurgulanması, özünde, ne MSP'ye verilmiş bir tavizdir, ne de kitlelerden oy ve destek almaya yönelik bir taktiktir. Bunlar bir ölçüde etken olmuş olsa da, «maneviyat» üzerinde bu denli ısrarın nedeni, faşizme yönelik gerici rejimin toplumda ideolojik temellerini oluşturmak ve güçlendirmektir. 1. ve 2. MC ortakları bir rejimin yalnızca baskı ve terörle, polis kuvveti ve tedbirleriyle ayakta duramıyacağını bilmektedir. Öngördükleri ve uygulanmasına geçtikleri politik rejimi ve dayandığı emperyalizme bağımlı geri kapitalist düzeni kitlelere iyi ve «haklı» bir rejim ve düzen olarak kabul ettirme çabasındadırlar. Barışçı, sosyal adaletçi, «sureti hak»tan görünme girişimlerinin kısaca, «kuzu postuna bürünmüş kurt» politikası izlenmesinin ve tüm propaganda araçlarının buna göre ayarlanmasının nedeni budur. Kitlelerin sola yönelik yükselen bilinçlenmelerini ve düzene karşı çıkışlarını bu yoldan duraklatıp geriletmek ve kendi saflarına kanalize etmek amaç ve uğraşındadırlar. 2. MC'nin bu uğraş ve girişimleri karşısında kitleler içinde ve ülke kamuoyu önünde anti - emperyalist ve anti - faşist ideolojik mücadele son derece önem kazanmaktadır. Bu mücadele de verilecektir.

«2. MC koalisyonu iktidarı bir yandan sopayı kaldırır ve beyinleri şartlandırmaya koyulurken, öte yandan da ağızlara alabildiğince bal çalmak politikası peşindedir. Çeşitli emeklilik, yardım, sosyal güvenlik önerileriyle de kitle tabanını nicel olarak geliştirmek istemektedir. 2. MC'nin bu üçüncü konuda tüm vaat ettiklerini yerine getirebilmesi kuşkuludur. Geliri olmayan veya yetmeyen ailelere geçinmeye yeter gelir sağlanacağı vaadi, olamıyacak vaatlerin en başta gelenidir. Ama 2. MC ister bu vaatlerini yerine getirsin, ister getirmesin bu alanda da demokratik mücadelenin vereceği uğraş vardır. Dışa bağımlı geri kapitalizm, dengesiz, uyumsuz, çalkantılı, sarsıntılı bir biçimde de olsa belli bir «kalkınma hızı»nı koruduğu sürece kitlelere de birtakım kırıntılar vermektedir, varlığını koruyabilmek için vermek zorundadır. Kitlelerin çok ezik, yoksul, bilinçsiz olan kimi kesimleri bu kırıntılardan memnun olabilmektedir. Şu da gerçektir ki, genel olarak işçi - emekçi kitlelerin beklenti çizgisi düşüktür. Evinde suya kavuşma düşüncesine gelmemiş olan köylü köyüne su getirilmesiyle yetinmektedir. Gecekonduda yaşamayı kabullenmiş olan işçi / emekçi, mahallesine, su, yol, elektrik geldiğinde, hele kendisine gecekondusunun tapusu verildiğinde sevinmektedir. Oysa işçilerimizin, emekçilerimizin bunlarla yetinmesi onların değişmez kaderi değildir. Sosyalizm dünya sistemi haline geldiği, dengeli, uyumlu, bunalımsız kalkınmayı gerçekleştirdiği; işsizliği, yoksulluğu, yarından güvensizliği yokettiği bir çağda, ne dışa bağımlı geri kapitalizmin aksak, çalkantılı, bunalımlı ve hiçbir zaman gelişmiş ileri ülkelerle arayı kapatamıyacak sözde «kalkınması» gerçek kalkınma olarak kabul edilebilir, ne de işçi emekçi kitleler çağın yaşam standartlarının çok, çok gerisinde bir yaşam çizgisine mahkum edilebilir. Kitlelerin, işçi emekçi çeşitli toplum kesimlerinin bugünkü istek ve özlemlerinin karşılanması mücadelesinin yanısıra, onlara neler istemeleri gerektiğinin, gerçekte neleri hak ettiklerinin öğretilmesi uğraşı da verilmelidir. Bu da, anti - emperyalist ve anti - faşist mücadelenin bir parçasıdır. Burada şu noktayı bir kez daha vurguluyalım ki, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele yalnızca politik düzeyde yürütülecek mücadele değildir. Temelinde, tutuculuğun, gericiliğin, faşizmin ekonomik ve sınıfsal kaynaklarına karşı, kitlelerin ekonomik - sosyal hak ve çıkarlarından yana bir mücadeledir.

«Türkiye'de geri kapitalist düzen dünya emperyalist - kapitalist ilişkileri içinde ve emperyalist aşamadaki dünya kapitalizmiyle bütünleşerek ayakta durabilmekte, büyük sermaye sınıfı burjuvazi de emperyalizmle işbirliği ve ortaklık ederek ekonomik ve politik egemenliğini sürdürebilmektedir. Günümüzde büyük burjuvazi ve onun politik iktidarı, ABD ve Batı Avrupa emperyalistleriyle ciddi uyuşmazlık içindedirler. 2. MC, buna ilişkin sorunları çözmek değilse bile ergeç «bir yola koymak» zorundadır. MC'nin bu yönde yapacakları, ulusal bağımsızlığı ve emeğin emperyalist sömürüsü sorununu çok yakından ilgilendiren düzenleme girişimleri olacaktır. Anti - emperyalist ve anti - faşist mücadele hem bu sorunları, hem de Türkiye'nin tümüyle emperyalizme siyasal, askeri, ekonomik ve kültürel bağımlılıktan kurtarılması sorununu kapsar.

ÖRGÜTLÜ, BİRLEŞİK GÜÇ YENİLMEZ

«Emperyalizme ve faşizme karşı örgütlü, birleşik bir güçler topluluğu oluşturmak ve geliştirmek için işbirliği ve dayanışma çağrıları ve uygulamaları teoride ve dünya pratiğinde çok bilinen ve görülen olgulardır. Son yıllarda bizde de epeyi sözü edildi. Kanımızca başarılması gereken ilk iş, üst düzeyde genel ve soyut çağrılardan, teorik ve ideolojik tartışmalardan çok, somut hedeflere ve eylemlere yönelik somut örgütlenmelerle işbirliği ve dayanışmayı pratikte oluşturmaya ve geliştirmeye çalışmaktadır. Böyle bir çalışmanın süreci içinde, örgütlü birleşik hareketin ortak ideolojik ve eylemsel platformunu oluşturacak temel görüşler ve hedefler üzerinde anlaşmaya, beraberliğe daha kolay varılabilir. Ayrıca, bu biçim bir çalışma kitlelere daha doğrudan ve yakından ulaşabilmeyi ve onları örgütleyebilmeyi sağlar.

«Faşizmi ve destekçisi emperyalizmi geriletmenin, giderek hepten yok etmenin yolu, demokratik toplumsal muhalefetin böyle bir örgütlü birliğe kavuşturulmasından, kavuşturularak güçlendirilmesinden geçer. Cepheleşmeye bölücülüktür diye birliğe dayanışmaya karşı çıkmak hem gerçekçi bir tutum değildir, hem de gericiliğin ve faşizmin işini kolaylaştırmaktır.

«Tüm sınıflı toplumlarda ve sınıflı bir toplum olan Türkiye'de kendiliğinden bir kutuplaşma vardır. Bunun temeli sermaye - emek kutuplaşması ve çelişkisidir. Günümüz koşullarında bu kutuplaşma ve çelişki, özellikle, tekelci ve tekeldışı ayrışımı ve çelişkisi biçiminde ön plana çıkarmaktadır; yani tekelci büyük sermaye karşısında işçi sınıfıyla birlikte diğer tekel dışı sınıf ve tabakalar da değişik ölçülerde yer almaktadır. Nesnel olarak durum budur. Büyük sermaye sınıfı burjuvazi, işçi/emekçi sınıf ve kitleleri demokratik özgürlüklerine, sosyal - ekonomik haklarına, çıkarlarına karşı bilinçli ve örgütlü saldırıya geçerek öznel düzeyde de kutuplaşmayı keskinleştirmektedir. Milliyetçi Cepheyi oluşturmuştur ve bu Cephe iki buçuk yıldır iktidardadır. Bu durumda, yurtsever, demokrat, ilerici, sol güçlerin işbirliğine ve dayanışmasına, demokratik toplumsal muhalefetin örgütlenip güçlenmesine karşı çıkmak hasmın değirmenine su taşımaktan farksızdır. İnanıyoruz ki kitleler, yaşam mücadelesinde edindikleri deneyim ve bilgilerle gücün birleşme ve örgütlenmede olduğunu çabuk kavrayacaklardır.

«Tekrarlayalım: Örgütlü, birleşik güç yenilmez.»

çalışma ekipleri, parti yapısının temel taşlarıdır.

Sosyal Kurtuluşun 30 Ağustos'larına Doğru

30 AĞUSTOS ANTİ - EMPERYALİST SAVAŞIN ZAFER GÜNÜDÜR. GEREK MUSTAFA KEMAL'İN, GEREKSE ÖTEKİ LİDERLERİN ÖZGÜN NİYETLERİ VE BAĞLANTILARI KONUSUNDA ÖNE SÜRÜLENLER NE OLURSA OLSUN, 30 AĞUSTOS «TÜRK YUNAN SAVAŞININ SONU» DEĞİL, EMPERYALİZME KARŞI ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞININ ZAFERİDİR. BU KONUDA ÖNE SÜRÜLEN VE TARTIŞILAN HİÇ BİR GÖRÜŞ BU NETLİĞE GÖLGE DÜŞÜREMEZ.

Bir oldu bittiyle 1. Dünya Savaşı'na sokulan Osmanlı İmparatorluğu, müttefikleriyle birlikte savaştan yenik çıktı. Savaşın getirdiği yıkım dışında dört bir tarafta topraklarını kaybetti. Ve Anadolu galip devletler tarafından bölüşüldü.

Anadolu'yu istila eden emperyalist kuvvetlere karşı İstanbul Hükümeti Sevr andlaşması hükümleri gereğince orduyu terhis ediyor, silahları depoluyor, halkın örgütlediği direnişleri durdurmaya çalışıyordu. Kısaca haksız bir savaştan sonra, kayıtsız şartsız teslim olmanın utanç verici bütün gereklerini kusursuz olarak yerine getirmeye çalışıyordu.

Anadolu'nun emekçi halkı nesiller boyu cephelerde kırılmış, varı - yoğu savaş meydanlarına dökülmüş, erkeği ve yetiştirdiği ürünü elinden alınmış ve cepheden cepheye sürülmüştü. Nesiller boyu süren savaşların yarattığı toplumsal acıların üstüne bir de anayurdu düşman tarafından işgal ediliyordu.

Diğer yandan feodal düzenin yarattığı sömürü, istismar ve zorbalık geleceğe güvensizliği ve toplumsal çöküşü besleyip yaygınlaştırıyordu.

Osmanlı devletinin yapısı sonucu, bu geniş emekçi yığınlarında köklü bir milli bilinç ve kültür de yaratılamamıştı.

İşçi sınıfının sadece büyük şehirlerde son derece cılız ve örgütsüz oluşu sonucu, bu milyonlarca emekçi kitlesi başsız ve amaçsız kalmıştı.

Herşeye rağmen emperyalist işgale karşı Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde «Müdafai Hukuk» cemiyetleri kuruluyor, kimi eşrafın yardımıyla bir kısım emekçi halk silahlanıyor, hatta yer yer bu direnişler etkili oluyordu. Ama bütün bu çabalar birlik ve bütünlüğü sağlamak ve sonuç alıcı eylemleri geliştirebilme bakımından yetersizdi.

Büyük Ekim Devrimi'nin yankıları bütün dünya emekçileri arasında olduğu gibi ülkemiz emekçileri arasında da son derece olumlu etkiler yapıyordu. Ancak bunu ulusal ve sosyal kurtuluş açısından değerlendirecek bir işçi sınıfı ya da ulusal düzeyde örgütlenmiş etkin bir örgüt mevcut değildi. Tersine eşraf ve toprak ağaları Ekim Devrimi'nin etkilerini silebilme konusunda çok daha örgütlü ve bilinçliydi. Ama bütün olumsuz iç koşulların yanı sıra Ekim Devrimi emperyalizme karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri için son derece olumlu bir ortam yaratmıştı. Uluslararası işçi sınıfı hareketi güçlenmiş, çeşitli Avrupa ülkelerindeki genel grevler çeşitli kentlerde işçi sovyetlerinin kurulmasına kadar yükselmişti.

Halklar emperyalist savaşlardan bıkmış, barış ve sosyal kurtuluş yolunda güçlü adımlar atmaya başlamıştı.

İşte Mustafa Kemal elverişsiz iç koşulların yanı sıra bu uygun uluslararası koşullarda Anadolu'ya geçiyor ve emperyalizme karşı ulusal kurtuluş mücadelesini örgütlemeye başlıyordu.

Elbetteki Mustafa Kemal bir sosyalist değildi. Ama Sivas ve Erzurum kongreleri, T.B.M.M. nin açılışı ve kurtuluş savaşının tüm zorlukları içinde kararlı bir ulusal kurtuluş savaşçısı olduğunu ispatladı.

Ekim Devrimi'ni ve onun liderini doğru değerlendirememesine, mücadele arkadaşlarının ve emperyalist mihrakların tüm karşı çıkış ve provokasyonlarına rağmen, mücadele ettiği koşullar içinde dostlarını ve düşmanlarını ayırt etmesini bildi.

İlk yaptığı iş elde kalan orduyu ve silahlarını, araç ve gereçlerini muhafaza etmek oldu. Emekçi halkın askere alınması ve emperyalist istilaya karşı savaştırılmasında bazı güçlüklerle karşılaştı. Bunların en başında emekçi kitlelerin içinde bulundukları olumsuz koşulların yanı sıra mücadelenin örgütlenişine ve hedefine olan inançsızlıkları rol oynadı.

Nitekim bugün savaş sonrası aradan yarım yüzyıl geçmiş olduğu halde emekçi halkın kaderi değişmedi.

Ama bu durum kurtuluş savaşının emperyalist istilaya karşı haksız bir savaş olduğunu göstermez. Aksine haklı bir savaştı. Nitekim emekçi yığınlar giderek daha büyük bir şevkle anti - emperyalist savaşa sarıldılar.

Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği bu haklı savaşı olanakları elverdiğince tonlarla altın, silah, araç ve gereçle destekledi.

Burjuvazi ulusal kurtuluş savaşından ve onun yorumlanmasından korkuyor. Bu yüzden öteki ulusal bayramlar gibi 30 Ağustos Bayramı'nın da gerçek anlamda kutlanmasını istemiyor. Bu yüzden tarih diye hikaye anlatmakla yetiniyor. Bu yüzden, bu dönemdeki belgeleri açıklamıyor.

Bu nedenle ulusal bayramlar giderek anlamsızlaşıyor, biçimsel, ruhsuz, özünden yoksun törenler haline geliyor.

Çünkü burjuvazi ulusal bağımsızlıktan korkuyor. Çünkü, 55 yıl önce yüz binlerce emekçinin canı ve kanı pahasına kazanılan ulusal bağımsızlığı, NATO'su, CENTO'su, İkili Andlaşmalar'ı, ve Ortak Pazar ilişkileriyle ortadan kaldırdığını biliyor.

30 Ağustos anti - emperyalist savaşın zafer günüdür. Gerek Mustafa Kemal'in gerekse öteki liderlerin özgün niyetleri ve bağlantıları konusunda öne sürülenler ne olursa olsun, 30 Ağustos «Türk Yunan savaşının sonu» değil, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşının zaferidir. Bu konuda öne sürülen ve tartışılan hiç bir görüş bu netliğe gölge düşüremez.

Ulusal kurtuluş savaşını, Anadolu'nun emekçileri son derece zor koşullarda, sosyalizmin ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin yardımlarıyla kazandı. Bu üçlü mücadele birliği bugün sürecinin en üst boyutlarında emperyalizmi durmadan gerileten bir güç olarak gelişip, güçleniyor.

30 Ağustos'ta anti - emperyalist savaşı kazanan Anadolu emekçileri şimdi güçlü bir işçi sınıfı öncülüğünde sosyal kurtuluşun 30 Ağustos'larına hazırlanıyor.

Düzenden Kopuş ve Faşist Demogoji

Faşizme karşı en geniş kitlelere yönelik ideolojik mücadele, faşist propagandanın etkisizleştirilmesi için kitlelerin bilinç seviyelerinin yükseltilmesi, faşist demagojinin ve faşizmin düşman yüzünün açığa çıkarılması en acil görevlerden biri olmaktadır.

Küçük burjuva kesimlerdeki ürkek, yılgın ve teslim olmaya hazır tavırların da süratle üzerine gidilmesi, faşizmin kitle tabanının gelişmesinin durdurulması ve giderek yok edilmesi; örgütlü, yalın ve net, olabildiğince de yaygın ve sürekli bir ideolojik mücadeleyle mümkündür.

Demokratik toplumsal muhalefetin kitle tabanının genişlemesi, etkinliğinin artması ancak faşist ideoloji ve eyleme karşı ve onu küçümsemeden sıkı bir mücadele geliştirilmesiyle mümkündür.

İşçi sınıfının birleşik mücadelesinin sağlanması emperyalizme ve faşizme karşı örgütlü birleşik gücün yaratılıp yenilmez kılınması için temel sorunlardan biri de kitleler içinde faşizme karşı ideolojik mücadeleyi kazanmak ve faşist demagojiyi yerle bir etmektir.

DÜZEN

Faşist hareket legal ve illegal örgütleriyle burjuva iktidarlarının koruyucu şemsiyesi altında uzun yıllardan beri ülkemizde cirit atıyor. Faşist baskı, saldırı, cinayetler sonucu binlerce işçi, öğretmen, memur, teknik eleman ve çeşitli kesimlerden emekçiler işlerinden, okullarından atılıyor, siyasi tertiplerle hapsediliyor, öldürülüyor.

MC iktidarı içinde faşist politika ve uygulamalar giderek yoğunluk kazanıyor. Burjuvazinin has partisi AP, tutum ve eylem alanında MHP ile birleşiyor, bütünleşiyor.

Yasa teminatı altındaki demokratik hak ve özgürlükler faşizmin legal ve illegal örgütleri tarafından durmadan saldırılara uğruyor, bunları korumakla görevli siyasi iktidar en başta olmak üzere, bazı resmi organlarca tehdit ediliyor. İşçi ve emekçi sınıflara karşı ideolojik ve politik aldatmaca ve demogoji burjuvazinin MC eliyle uyguladığı günlük politika haline geliyor.

Emperyalizmle işbirliği halindeki tekellerin yıkıcı etkisi toplumun her kesiminde duyuluyor. Enflasyon, işsizlik, pahalılık işçi ve emekçi sınıfları bunaltan düzeylere fırlıyor.

Din, ahlak propagandasının yanı sıra toplumsal değerlerdeki çöküş yaygınlaşıp hızlanıyor.

Burjuvazinin döviz, finansman ve pazar darboğazlarının, üretim güçlerini geliştirememelerinin yanısıra giderek büyük bir toplumsal sorun haline gelen enerji açığı büyüyor. Tekelleşmenin yarattığı kapasite ve istihdam düşüklüğü enerji yetmezliği ile daha da üst boyutlara fırlıyor. Pahalılık ve işsizlik durmadan artıyor.

Döviz yokluğu dışa bağımlı sanayii felç durumuna getirirken, ilerici sendikal hareketin içinde bulunduğu politik ve ideolojik bulanıklık, bazı sendika yöneticilerinin, oportünist tutum ve kararları sonucu grevler çözümsüz kalıyor. Grevlerin toplumsal etkinliği kullanılamıyor. Hiç değilse grevlerdeki işçilerin toplumsal güçleri harekete geçirilemiyor. Aristokrat sendika yöneticilerinin masa başlarında geliştirdikleri çözümler oyalama taktiğinden öteye gidemiyor. Uzayıp giden grevler yer yer işçilerin kitlesel tepkilerine rağmen çıkış amaçlarına uygun olmayan biçim ve düzeylerde sona erdiriliyor. Burjuvazi sendikal mücadeleyi sıkıştırıp geriletebilmek için bu olanaklardan yararlanıyor.

Milyonlarca tarım işçisi hiçbir sosyal hakları olmadan en yoğun bir biçimde sömürülürken örgütlenmenin ve toplu direnişlerin doğum sancılarını çekiyor.

Yoksul, küçük üretici ve orta köylüler artan girdiler ve düşük taban fiyatları nedeniyle giderek artan sayılarda topraklarını yitiriyor ve işsizler ordusuna katılıyorlar.

1977 / 5 Haziran seçimleri öncesi kurtuluşun umudu haline getirilen CHP başarısızlıktan başarısızlığa sürükleniyor. Parlamento içinde işçi sınıfı partisinin öncü ve tutarlı mücadelesinin eksikliği giderek artan oranlarda kitleler tarafından görülüyor.

DÜZENDEN KOPUŞ

Bütün bu gelişmeler sonucu özellikle büyük sanayi işletmelerindeki işçiler ve diğer kent emekçileri arasından sosyalizme doğru düzenden kopuş gerçekleşirken bu kitlelerin örgütsüzlüğü temel sorunlardan biri olmaya devam ediyor.

Öte yandan, olumsuz bir gelişme de, demokratik güçlerin temel sorunu haline geliyor. Özellikle iç anadolunun yoksul kesimlerinde düzenden kopan bazı yoksul kitleler faşizmin demogojik oltalarına takılıyorlar. 5 Haziran seçimlerinin ortaya çıkardığı en önemli gelişmelerden birisi de bu sorundur. Bilinçsiz, ezik, yoksul kitleler ve büyük kentlerdeki sınıf dışı (lumpen) gruplar faşist propaganda, terör ve küçük menfaatler karşılığı (hiçbir bilinç zorlamasına girmeden) faşizme kitle tabanı oluyorlar. Devlet olanakları alabildiğince faşist propaganda ve terör eyleminin gelişmesi için kullanılıyor. İletişim araçlarının en güçlüleri televizyon, radyo ve gündelik basın faşist ideologların at oynattıkları alanlar haline geliyor.

Faşizm kitle tabanı kazandıkça saldırganlığı artıyor. Devlet aygıtı içinde daha etkin destekler buluyor. Faşist demogoji bilinçsiz kitleler üzerinde giderek daha tehlikeli tuzaklar hazırlıyor.

Büyük burjuvazinin kitleleri aldatma, mücadelelerini durdurma ve giderek tersine çevirme oyunu olan faşizmin, bu açıklıkta işçi ve emekçi kitlelerin bilinçlerine kazınması en hayati sorunlarımızdan biri haline geliyor.

Bu gelişme karşısında emperyalizme ve faşizme karşı güçlerin, tüm yurtseverlerin, demokrat, ilerici ve sosyalistlerin birleşik örgütlü mücadelesi bir zorunluluk olarak dayatıyor.

çalışma ekipleri, parti yapısının temel taşlarıdır.

Faşizme karşı birleşik örgütlü mücadelenin gerçekleştirilmesinin ve faşist demagojinin etkisizleştirilmesinin, gereken ataklık ve açıklıkla tavır alınmasına bağlı olduğu daha net olarak kavranıyor.

FAŞİST DEMAGOJİ

Genel olarak faşizmin çerçevesi belirlenmiş bir ideoloji olmadığı bir takım moral değerlere ve kurallara inandığı, bunun da ülkeden ülkeye değiştiği göz önüne alınırsa, faşizmin sadece eylemde yakalanabileceği ve eylem içinde yenilebileceği açık olarak ortaya çıkıyor.

Faşistlerin özellikle büyük burjuvazinin çıkarları uğruna ilerici düşünce, örgüt ve eylemleri önlemeyi amaçlaması en belirgin özellikleridir. Görüldüğü her yerde faşizmin moral, din, ahlak, milliyetçilik duygularına yönelik propaganda ve eylemleri döndürülen gerçek oyunu saklayıcı bir maskeden ibarettir. Faşizm, anti - faşist dünya savaşı öncesinde en yaygın olarak görüldüğü gibi işçi, emekçi ve aydınlara karşı kaba kuvveti geliştirerek devlet yönetimi haline getirilmiştir. **«Bugün güçlü bir milli birlik kurmada ve milletçe kalkınmada karşılaşılan en büyük engel aydın geçinen zümrenin anlayışsızlığı ve çıkarcılığıdır.»** (A. Türkeş)

Faşizm insan hakları bildirilerinde formüle edilen demokratik hak ve özgürlüklere karşıdır. Örneğin Mussolini'ye göre **«Geleneksel özgürlük düşüncesi bir demagojiden ibarettir ve kişiler devlet kudreti karşısında eşit olamazlar.»** A. Türkeş ise şöyle diyor **«Türk tarihinde devlet kudret ve otorite timsalidir. Devlet kadife eldiven içinde demir yumruktur... Güçlü, kuvvetli devlet şahsiyetli dirayetli devlet başkanları ile kaimdir.»**

«Sermayeye karşı olduğu bu nedenle onu sürekli güvensiz kıldığı» için sosyalist harekete karşı çıkan faşizm, kapitalist sistemi «yeterince koruyamadığı» için de liberalizm ve demokrasiye karşıdır. «Liberal demokrasi ve hürriyet, sahte bir demokrasi ve hürriyettir». Çünkü onlar için **«hürriyet; iktidar, kuvvet ve mülkiyet sahibi olmaktır... Mülkiyet insanın teşebbüs gücünün artmasına imkan vermiş, şahsiyetini geliştirebilmesinde en büyük unsur olmuştur.»** (A. Türkeş)

Faşistlere göre **«Devlet en üst bir amaçtır. Her şeyin üstündedir. Kuvveti ve hukuki varlığı temsil ederken tek tek kişilerin ve örgütlerin çıkarlarını koruyan çıkarlara uymak zorunda değildir. Her şey devletin içinde ve hiçbir şey ona karşı değildir.»**

«Ulus devletle karışmış üst bir moral ve hukuk değeri olarak» kabul edilince bu birliğin sınıflar adı altında bölünmesi de «kabul edilemez». Dolayısıyla faşizm «sınıfsız bir ulus yaratmak» propagandasını işler. **«Dokuz ışıkçı doktrinde... ne birkaç patron, ne de sınıf söz konusudur. Çünkü millet bir ülkü, tarih ve soy birliğidir. Bunun sınıflara bölünmesi... mümkün değildir. Buna müsaade etmeyeceğiz»** (A. Türkeş)

Faşistlerin devleti güçlendirme ve koruma politikasının altında sınıf mücadelesinin ve her türlü özgürlüğün yok edilmek istendiği bir devlet anlayışı yatmaktadır.

Dine inanmayan Mussolini'nin ilk yaptığı işlerden birisi din derslerini mecburi yapmak ve okullara Meryem Ana resimleri astırmak oldu. Çünkü onlara göre kitlelerde yaratılacak moral değerlerin başında din gelmektedir. Bu yüzden başbuğ hacı olmuştur. **«Milletimizi meydana getiren manevi unsurların tam bir ahenk içinde birleşmesi demek olan Türklük gurur ve şuuruyla islam ahlak ve fazileti sentezine samimiyetle bağlı olmanın esası bu gerçekte yatmaktadır»** (A. Türkeş)

Her yerde faşistler büyük burjuvazinin mali desteği, devlet içindeki güçlü dayanaklarından hareketle faşist eylem grupları ile işe başlamışlardır. İtalyan Kara Gömleklileri, Nazi S. A. ları ve Türkiye'deki Ülkü Ocakları gibi. Doktrin eylemden sonra gelmiş ve eylem «doktrin»i yaratmıştır. Bu bakımdan faşist eylemlerin yöneldiği somut hedefler olan demokratik hak ve özgürlükler, örgütler ve eylemleri dışında geliştirdikleri «doktrin»lerde bir birlik —çakışma— yoktur. Örneğin: naziler ırkçılığı ve yahudi düşmanlığını temel ideolojik tema yaptıkları halde, Mussolini ırkçılığı reddetmiştir. Yahudi düşmanlığı Mussolini, Nazi korunmasına girdikten sonra uygulanmıştır. Türkeş ise başından beri «milliyetçiliği» esas almıştır. **«İdeolojimiz çağın en dinamik ideolojisi, türk milliyetçiliğidir... türk soyunun değerli bir soy olduğu büyük bilginler tarafından kabul edilmektedir.» «Türk'ün her şeyi güzeldir ve her şeyden güzeldir.»**

Faşistler tarihi kahramanlıkların ve milli değerlerin de tek mirasçıları ve devam ettiricileri olarak propaganda yaparlar. Bu amaçla tarihi yeni baştan yorumlama çabasına girerler, çünkü buralardan moral değerler çıkararak «tarihi kökler»e yaslanmaya gereksinimleri vardır. Alman faşistleri iki bin yıllık bir Alman tarihi uydurarak bütün bu tarihi gelişmeyi, Hitler'i mesih, kurtarıcı durumuna getirmek için yorumlamışlardır. Mussolini Garibaldi'yi, Fransız faşistler Jan D'Ark'ı, Amerikan faşistleri Washington ve Lincoln'u faşist olarak göstermeye çalışmışlardır. Türkiye'de de «Bozkurt ve Ergenekon mitleri» yaratılmış buralardan kahramanlar bulunmuş, nihayet Yavuz'lar, Fatih'ler «moral» değerlerine konu yapılmış bu suretle «tarihi kökler» yaratılmıştır.

Faşistler her yerde anti - emperyalist, yurtsever, ilerici, demokrat ve sosyalist örgüt ve eylemlere karşı anti - komünist propaganda ve eylemi geliştirerek «ulusun kurtarıcısı» rolüne girmişler. Şoven milliyetçi duyguları kışkırtarak, uluslararası barışın kundaklayıcısı olmuşlardır.

FAŞİZMİ YENECEĞİZ

Tek başına ele alındığında faşist ideoloji ve propaganda bir demogojiden öteye gidemiyor denilebilir. Ancak düzenden kopmuş bilinçsiz kitlelerin bunalımı, sorunlara yaklaşım biçimleri ve bulabildikleri çözüm yolları üstelik «otorite» ve «kuvvet»in önünde eğilmeye hazır psikolojik yapıları nedeniyle faşist propagandaya çok kolay kanabildikleri yaşanmış, bilinen gerçeklerdir.

Sosyalist hareketin bu kitleler üzerindeki etkileri faşistleri düzene karşı sahte sloganlar kullanmaya itmektedir. Kapitalizme karşı, tekellere ve emperyalizme karşı çıkar görünmelerinin ve sömürü edebiyatı yapmalarının altında yatan temel olgu budur.

Faşist grupların yoksul ve bilinçsiz kitleler içinde düzene karşı yürüttükleri eylem küçük menfaatler ve «resmi koruma» ile de desteklenmektedir. Bu «resmi» koruma, faşist saldırıları düzenin hoşgörüsü ve hatta mükafatlandırması bu grupların etkinliğinin artmasında başlıca etken olmaktadır.

Bu açıdan faşizme karşı en geniş kitlelere yönelik ideolojik mücadele, faşist propagandanın etkisizleştirilmesi için kitlelerin bilinç seviyelerinin yükseltilmesi, faşist demagojinin ve faşizmin düşman yüzünün açığa çıkarılması en acil görevlerden biri olmaktadır.

Küçük burjuva kesimlerdeki ürkek, yılgın ve teslim olmaya hazır tavırların da süratle üzerine gidilmesi, faşizmin kitle tabanının gelişmesinin durdurulması ve giderek yok edilmesi; örgütlü, yalın ve net, olabildiğince de yaygın ve sürekli bir ideolojik mücadeleyle mümkündür.

Demokratik toplumsal muhalefetin kitle tabanının genişlemesi, etkinliğinin artması ancak faşist ideoloji ve eyleme karşı ve onu küçümsemeden sıkı bir mücadele geliştirilmesiyle mümkündür.

İşçi sınıfının birleşik mücadelesinin sağlanması emperyalizme ve faşizme karşı örgütlü birleşik gücün yaratılıp yenilmez kılınması için temel sorunlardan biri de kitleler içinde faşizme karşı ideolojik mücadeleyi kazanmak ve faşist demagojiyi yerle bir etmektir.

partili,çark başakın en iyi muhabiri,en iyi dagıtımcısı ve en iyi okuyucusudur.

ÖRGÜT HABERLERİ

Saldırılar, Partimizi, işçi Sınıfını ve Demokrasiden Yana Güçleri Yıldıramayacaktır

Samsun İl ve İlçe Örgütü binası 28.8.1977 günü saat 23.00 sıralarında saldırıya uğradı. Kapıyı kırarak içeri giren saldırganlar parti yayınlarını, kitaplıktaki kitapları, parti evraklarını ve bir kısım demirbaş eşyayı yaktılar.

Saldırganların kimlikleri tesbit edilemedi. Fakat, saldırının nereden kaynaklandığı bizce ve demokratik kamuoyunca bilinmektedir. Partimize yapılan saldırı, demokrasiden yana tüm kuruluş ve kişilere yapılan saldırılardan bağımsız değildir. Bu saldırılar, MC'nin faşizmi tırmandırma politikasının bir parçasıdır. Daha önce Üsküdar İlçe Binamız da aynı biçimde saldırıya uğramış, bugüne kadar saldırganlar yakalanamamıştır.

Tüm bu saldırılar partimizi, işçi sınıfını ve demokrasiden yana güçleri yıldıramayacaktır. Demokrasiden yana güçlerin örgütlü, birleşik mücadelesi faşizme geçit vermeyecektir. Ve bütün bunların hesabı sorulacaktır.

Barış Mücadelesi: Bağımsızlık, Demokrasi Sosyalizm Mücadelesinin Ayrılmaz Bir Parçasıdır

Dünyada ve Türkiye'de barış mücadelesi hızla yükselirken, Parti örgütümüz de çeşitli biçimlerde mücadeleye katılıyor. Aşağıda İzmir Merkez İlçe Örgütünün konuya ilişkin bildirisini yayınlıyoruz.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, BARIŞTAN YANA TÜM GÜÇLER.

Dünya emperyalizminin odağı Amerika Birleşik Devletleri dünya barışını yeni bir silahla tehdit ediyor. Artık koca bir kenti, Hiroşima'yı ortadan kaldıran, 200.000 kişiyi yığın halinde öldüren atom bombası yetmiyor. ABD Başkanı Carter iki yüzlü bir sevimlilikle **Nötron Bombası Kampanyasını** açtı.

Son günlerde gazetelerde bol bol reklamını gördüğümüz **Nötron Bombası** nedir?

Doğaya, fabrikalara, ekili alanlara, binalara fazla zarar vermeyen ama, radyasyon gücü, yani insanları öldürme gücü ile atom bombasından kat kat tehlikeli olan Nötron Bombası, şu anda dünyanın en vahşi kitle imha aracıdır.

Etrafa kokusuz ve renksiz radyasyon saçan bomba düştüğü yere çok uzaktaki insanların bile ölümle sonuçlanan bir hastalığa kapılmalarına yol açmaktadır. Ayrıca bu insanlardan ölmeyen olursa, çocukları ve onlardan gelen kuşaklarda sakat doğmaya mahkumdurlar.

ABD Tekellerinin «insancıllık» çığlıklarıyla reklamını yapıp tüm dünya pazarına kabul ettirmek istedikleri işte bu silahtır. Bir yandan ABD Başkanın, ABD Senatosunun, diğer yandan büyük ABD tekellerinin katıldığı koro ısrarla şunu söylemektedir.

Nötron Bombası nükleer silah değildir.

Nedir amaçları? Neden böyle girişime gerek duymuşlardır?

ABD, az gelişmiş ülkeleri birbiriyle savaşa kışkırtan, iç savaşlar çıkartarak, ulusal kurtuluş hareketlerini yok etmek isteyen bir devlettir. Sosyalist ülkeleri işgal hırsıyla yanıp tutuşmaktadır. Ayrıca silah sanayiini elinde tutan tekeller sürekli olarak yeni savaş alanları, yeni pazarlar, yeni **kârlar aramaktadırlar.**

Bu koşullar altında, **Nötron Bombası** nükleer silahlar kapsamına alınmazsa ABD emperyalizmi şu avantajlara sahip olacaktır;

— İnsanları öldürecekler, ama geride kalan bankalar, üretim araçları, yani fabrikalar, tarlalar, makinalar ABD emperyalizminin hizmetine girecektir.

— İşgal süresini çok kısaltacaktır.

Böylece, kendi barbar, savaşçı niteliklerini örtbas etmek ve silahlanma yarışını haklı göstermek istemektedirler. Ama, Sosyalist ülkeler, uluslararası işçi sınıfı, demokrat, barıştan yana tüm güçler bu yalancılığa, aldatmacaya karşı çıkmaktadırlar.

Merkezi Helsinki'de bulunan Dünya Barış Konseyi 6 - 13 Ağustos tarihleri arasını **Nötron Bombasıyla Savaş Haftası** ilan etmiştir.

Türkiye'de de işçi sınıfının ve tüm emekçi yığınların öz örgütü olan Partimiz bu insanlık dışı girişime karşı çıkmayı BARIŞ mücadelesinin en temel görevi sayar.

Barış mücadelesi, bu somut örnekte de görüldüğü üzere bir sınıf mücadelesidir. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

İşçiler, emekçiler, ilericiler, barıştan ve demokrasiden yana tüm kuruluşlar bu insanlık dışı silaha karşı seslerini yükseltmeli ve bu konuda protestolarını yoğun bir biçimde dile getirmelidirler.

Amasya İl Örgütü Toplantılar Düzenliyor

Amasya İl Örgütü, geçen sayıda yayınladığımız halka açık toplantısından sonra, ikinci toplantısını yaptı. Toplantı, fabrika ve işletmelerin olduğu, dolayısıyla işçilerin yoğun olduğu Suluova İlçesi'nde yapıldı. Amasya İl Örgütü 1 Mayıs İşçi Bayramını da bu ilçede kutlamıştı.

İşçi ve emekçilerin yoğun olduğu bir kahvede yapılan toplantı için, önceden davetiyeler dağıtarak, hoparlörle seslenerek duyuru yapıldı.

Toplantı İl Yönetim Kurulu'ndan bir arkadaşın açış konuşmasıyla başladı. Daha sonra Göynücek İlçe Sekreteri Abidin Koç seçim öncesi ve sonrası gelişmeler, partinin bugünkü politikasını kapsayan bir konuşma yaptı.

Genel Merkez Görevlisi İlhan Akalın, Dünya'da ve Türkiye'de gelişen olaylar, bunlara ilişkin sosyalistlerin gözlemleri ve önerdiği çözümler, kapitalist ve sosyalist üretim biçimleri üzerine konuştu.

Amasya İl Örgütü toplantıların yararları ve gösterilen ilgi karşısında toplantılara süreklilik kazandırmayı ve köy kahvelerinde de toplantı yapmayı planladılar.

5. İl Temsilcileri Toplantısı Yapıldı

«Anti-Faşist Mücadele ve Partimiz»

28 Ağustos Pazar günü Ankara Çağdaş Sahne'de beşinci İl Temsilcileri Toplantısı yapıldı. Dördüncü toplantıdan kısa süre sonra temsilciler Merkez Yönetim Kurulu'nun öngördüğü «anti - faşist mücadele ve Partimiz» gündem maddesini görüşmek üzere yeniden biraraya geldiler. Merkez Yönetim Kurulu üyeleri ile birlikte il başkan ve sekreterlerinin, ilçe başkanlarının (veya temsilcilerinin) ve Merkez Kitle Örgütleri Bürosu üyeleri ile partili basın mensuplarının çağrılı bulunduğu toplantının birinci oturumu Parti dışından çağrılılara da açık olarak yapıldı.

Çok sayıda kitle örgütünün yüksek kademe yöneticisi ile yazar ve aydınların ilgi ile izlediği ve olumlu izlenimlerini parti yöneticilerine aktardığı sabah oturumunda Genel Başkanımız Behice Boran, özetini diğer sütunlarımızda bulacağınız konuşmasını yaptı. Salonda hazır bulunanların uzun süre alkışlarla birlikte «faşizme geçit yok» sloganını hep bir ağızdan tekrarlamalarıyla son bulan bu konuşmadan sonra toplantıya ara verildi.

Öğleden sonraki oturumda temsilciler gündem maddesini görüşmeye devam ettiler. Yalnız çağrılı temsilcilerin hazır bulunduğu bu oturumda önce Genel Sekreter Nihat Sargın, Genel Başkanın konuşmasına ek olarak Merkez Yönetim Kurulu'nun anti - faşist mücadelede güç ve eylem birliği konusundaki karşılaşılacak somut sorunlara ilişkin görüşlerini dile getirdi ve bu konuda yerel birimlerde atılması gereken adımlar hakkında bilgi verdi. Daha sonra söz alan temsilciler gerek yönetim kurulları olarak hazırlanan yazılı raporları, gerek sözlü açıklamaları ile konunun daha fazla aydınlığa kavuşmasını sağladılar. (Bu oturumda yapılan konuşmalar ve raporların bir öteki gelecek sayımızda yayınlanacaktır).

Toplantının dağılmasından hemen sonra küçük gruplar halinde salonu terkeden arkadaşlarımızdan bir bölümünün biraz ilerde toplum polisi tarafından yollarının kesilerek üstlerinin aranmaya kalkışılması ve içlerinden beş yönetici arkadaşımızın «toplantı ve gösteri yürüyüşü kanununa muhalefet» gibi saçma bir iddia ile göz altına alınıp geceyi Birinci Şube'de geçirmeleri faşizmin tırmandırılışının yeni boyutlarını ortaya koyuyordu. Aynı gece ise Samsun il merkezimiz «bilinmeyen» kişilerce basılarak bütün resmi evrak ve eşyası yakılıyordu. Ne tek ve ne de ilk olan bu olaylar partililerin faşizme karşı mücadele azmini ancak bilemektedir.

«Örgütlü Birleşik Güç Yenilmez»

Merkez Yönetim Kurulu'muz son toplantısında günün önemli ve ivedi sorunu olan faşizme karşı güç ve işbirliği konusunun muhtelif yönlerini ayrıntılarıyla inceledi. Bir yandan bu konuda İl Temsilcileri Toplantısı'nın yapılmasına karar alınırken bu konudaki görüşler Kurul'un kendi içinden kurduğu komisyon eliyle bir metin haline getirilerek basıldı. Üç lira fiyatla satışa çıkarılan broşür aynı zamanda Milliyetçi Cephe dışındaki bütün partilerle faşizme karşı mücadelede yer alabilecek bütün demokratik kitle örgütleri, sendikalar, odalar ve kuruluşlar yöneticilerine postalandı.

«Örgütlü Birleşik Güç Yenilmez» başlığını taşıyan broşürde demokratik güçlerin ortak bir durum değerlendirmesinde birleştikleri kaydedilmekte, faşizmin tırmanışının sistemin çözümsüzlüğünden kaynaklandığı belirtilmekte, baskı ve zulümden çıkarı olanların yalnızca emperyalizm, büyük sermayedarlar ve büyük toprak sahipleri olduğu gerçeği dile getirilmektedir. Broşürde daha sonra demokrasi saflarında örgütlülüğü ve birliği geliştirmenin ana görev olduğu yeniden vurgulanmakta ve yeterli olmayan girişimleri daha da geliştirmek, ilk yaklaşımları aşmak gereği üzerinde durularak Türkiye İşçi Partisi'nin üstüne düşen her görevi yapmaya hazır olduğu yeniden altı çizilerek belirtilmekte ve metin şu cümlelerle son bulmaktadır :

«Faşizmin tırmanışının yeni bir aşamaya varmış olması ve son iki yıllık dönemin getirdiği özel imkan ve koşullar, demokrasi mücadelesini başarıya ulaştırmak için geçmiştekinden daha etkin mücadele yöntemleri bulunmasını gerektirmektedir.

Miliyetçi Cephenin temsil ettiği işbirlikçi, faşist güçlere karşı mücadeleyi, aynı doğrultuda eylemlerde bulunmanın ötesine geçen bir birlik ve dayanışma anlayışı içinde yürütmek mümkün ve zorunlu duruma gelmiştir. Demokratik kuruluşlar aynı hedefler için ayrı ayrı yürüttükleri kavgayı bütünleştirmek, eşgüdümlü bir biçimde sürdürmek görevi ile karşı karşıyadırlar.

İhtiyacını duyduğumuz birlik ve dayanışma çalışması, çeşitli siyasi parti, birlik, sendika, dernek ve örgütlerin merkez kademeleri arasındaki ilişkilerle sınırlı kalmayan bir çalışmadır.

İhtiyacını duyduğumuz birleşik mücadele hareketi, sürekliliği olan; tek tek somut eylemler için oluşturulup ömrü bu eylemlerle sınırlı olmayan bir harekettir. Harekete katılan çeşitli kuruluşların kendi varlıklarının ve çalışmalarının sürdürüldüğü, ancak faşizme karşı birleşik hareketin kitlesel ve eşgüdümlü olmasının sağlanabildiği bir harekettir.

İhtiyacını duyduğumuz güçbirliği, nihai biçimini alabilmesi için geçebilecek süre içinde günün acil görevlerini bir ölçüde de olsa karşılayabilen, içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetine uygun, dağınıklığın sakıncalarının süratle azaltılmasını başarabilen bir güçbirliğidir.

Böyle bir güçbirliği hareketi için uygun hukuki örgütlenme biçimleri bulunabilir.

Güç ve işbirliği yolunda atılacak her ileri adım, birleşik hareketi yurt çapında örgütlemede kazanılacak her başarı, demokratik güçleri tümüyle daha etkin kılacak; emperyalizmin ve faşizmin geriletilmesi ve demokrasinin gelişmesinde yeni atılımlar için olanaklar sağlanacaktır.

Türkiye İşçi Partisi tarafların eşit haklarla katılacakları, faşizme karşı olan siyasi parti, birlik, sendika, dernek, kuruluş ve örgütlerin temsil edilecekleri birleşik bir hareketin hızla geliştirilebilmesi, demokratik toplumsal muhalefetin örgütlenip güçlendirilmesi için üstüne düşen her türlü göreve hazırdır.

ÖRGÜTLÜ BİRLEŞİK GÜÇ YENİLMEZ!...

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ

MERKEZ YÖNETİM KURULU»

Burjuvazinin Cepheleri: Vatan Cephesi ve Milliyetçi Cephe

Hayatın bütün alanlarında, sendikalardan derneklere, fabrikalardan okullara kadar her yerde sokaklarda mahallelerde giderek yoğunlaşan faşist uygulamalara karşı mücadele bilinci hergeçen gün yükseliyor. Artan ekonomik politik baskılar iktidara karşı tüm emekçi yığınların, ilerici, demokrat herkesin faşizme ve emperyalizme karşı birleşik mücadele isteğini arttırıyor. Partimizin, diğer ilerici parti ve kitle örgütlerinin, faşizme ve emperyalizme karşı birleşik cephe mücadele önerisi ve mücadelesi geliştikçe, bu çağrılar giderek belli gelişmeler göstermeye başladıkça burjuvazinin korkusu artıyor. Çünkü burjuvazi, işçi ve emekçilerin, ilerici, demokrat tüm kesimlerin birleşik mücadelesinden ürküyor. Bu yüzden birleşik mücadelenin oluşmasını engellemek için çaba sarfediyor. Bir yandan faşizme ve emperyalizme karşı mücadele eden kesimlere yönelik baskısını arttırırken, diğer yandan bu baskıları haklı göstermeye çabalayan provokasyon eylemlerini, bireysel tepkileri körüklüyor, ve ideolojik alanda da saldırısını sürdürüyor. 2. MC'nin en gerici kanadı MHP'nin ağzından cepheleşme olaylarına karşı oldukları, bugün her zamandan daha çok ulusal birliğe gereksinim duyulduğu ileri sürülüyor. Daha dün faşist bir gazetenin idarehanesinde burjuva partilerinin biraraya gelerek milliyetçi cepheyi oluşturduklarını unutuyorlar. Daha doğrusu ilerici, demokrat tüm kesimlerin birliği söz konusu olunca cephe kavramına karşı çıkıyorlar.

1. MC'nin kuruluşu, yaptıkları ortadadır. Milliyetçi cephe kavramına nasıl sahip çıktıkları ortadadır. Sermayenin birlikte hareketi ve cepheleşme kavramları sadece milliyetçi cephe ile de sınırlı değildir. 1950'lerin sonunda da sermaye cepheleşmelere gitmişti. O dönemin iktidar partisi olan Demokrat Parti ve lideri Menderes de cephe kavramını ortaya atmıştı. Çünkü o dönemde de burjuvazi ciddi bir ekonomik ve politik bunalımla karşı karşıya idi. Bu bunalıma karşı halkın muhalefetinin yükselmesini önlemek, ya da yükselen muhalefeti kendi politikası doğrultusunda yönlendirmek için Vatan Cephesi sloganını ortaya attı. Kısa bir süre içinde vatan cephesine katılımların olduğu açıklanmaya başlandı. Giderek geliştirilen bu kavram her gün radyolardan vatan cephesine katılımların isim isim açıklanmasına kadar gitti. Burjuvazi ayağının altından kayan kitlenin gidişini engellemek için yapay güç gösterilerine bu yollarla başvuruyordu. İçlerinde yıllar önce ölmüş isimlerin ve küçük çocukların bulunduğu listelerin köy köy, mahalle mahalle yayınlanması 27 Mayıs 1960'a kadar devam etti. Ama 27 Mayıs günü askeri hareketin bildirisi okunduğunda, iktidar partisinin parlementodaki temsilcileri tutuklandığında, toplumdan bir tek örgütlü olumsuz ses çıkmadı. Yüzbinlerce isimin içinde olduğu belirtildiği vatan cephesinden ses çıkmadı. Çünkü, vatan cephesi, sadece radyolardan okunan gerici gazetelerde yayınlanan isim listelerinden ibaretti. Toplumsal bir mücadeleyi örgütleyen bir hareket değildi. Zaten böylesine bir muhalefeti birleşik mücadeleye itecek güç burjuvazi değil, işçi sınıfı ve onun politik hareketi idi. Ve zaten burjuvazinin vatanı ve vatan cephesi olamazdı. Tıpkı milliyetçiliği, yurtseverliği olamıyacağı gibi.

Önemli olan, burjuvazinin gereksinim duyduğunda vatan, millet, milliyetçilik edebiyatı altında cepheleşmeye gidebildiğidir. Yine önemli olan, işçi sınıfı ve emekçi kesimler birleşik cephe mücadelesine girdiklerinde, burjuvazinin cepheleşmelere karşı olduğunu ve ulusal birliğin sağlanmasının gerekliliğini vurgulamasıdır. Bu, burjuvazinin evrensel bir taktiğidir. Önemli olan burjuvazinin bu evrensel taktiğinin bilincine varılması ve bu yüzden faşist demagojilere kapılarak birleşik mücadeleden geri durulmamasıdır. Bu konu özellikle, sosyal demokrasi için ciddi bir sorundur. Hiçbir şekilde cephe, birleşik mücadele kavramlarına yanaşmayan sosyal demokratların neden oldukları ve yüzbinlerce cana malolan tarihsel örnekler, dünyamızda çoktur. Toplumda sınıflar varoldukça, varolacak kamplaşmalardan ve cepheleşmelerden korkmamak, tersine o cepheleşmeleri örgütlemek, o örgütlenmenin içinde olmak ilericiliğin, yurtseverliğin ve demokratlığın gereğidir. Tarihin ve günümüzün gerçekleri bunu göstermektedir.

Şili'ye özgürlük

(Baştarafı 12. sayfada)
rici güçlerin, emperyalizmin ve büyük burjuvazinin elindeki devlet organlarının, kuruluşların ve örgütlerin, devrimci güçler karşısında en zayıf oldukları, en büyük dağınıklık içinde oldukları anın saptanması, devrimin görevlerinin yerine getirilmesi bakımından çok önemlidir.

ULUSLARARASI ÖNEM

Şili ile dünyanın diğer kapitalist ülkeleri arasındaki farklılıklara rağmen, Şili deneyinden çıkarılan sonuçların uluslararası bir önemi vardır. Bu sonuçlar, kuşkusuz, yeni deneylerle geliştirilecek ve geliştirilmesi zorunlu olan sonuçlardır. Bu sonuçların mekanik bir biçimde mutlaklaştırılması söz konusu olamaz. Fakat günümüzde birçok kapitalist ülkede işçi sınıfı hareketinin ve demokratik hareketin yolu, Şili'nin devrimci deneyiyle önemli ortaklıklar göstermek durumundadır. Özellikle Avrupa'daki ileri kapitalist ülkelerde, gelişmekte olan devrimci hareketin sorunlarının incelenmesi, Şili deneyinin bu sonuçlarına, ondan çıkarılabilecek genellemelere dayandırılmak gerekir. Kahraman Şili halkı, faşizme karşı sürdürdüğü mücadelenin başarılarıyla da dünya halklarına örnek olmaya devam edecektir.

DÜZELTME :

36. sayıda çıkan «GÜNCEL, İVEDİ GÖREVİMİZ» başlıklı yazının 9. paragrafındaki «saldırılarını» kelimesi «seslerini», sondan 3. paragrafın «Ancak bu görev ve demeçlerin ötesinde...» diye başlayan ikinci cümlesi «Ancak bu görev slogan ve demeçlerin ötesinde...» olacaktır.

Düzeltiriz.

1 Eylül ve Barış İçin Mücadele

1 Eylül 1939 Nazi ordularının Polonya'-yı işgale başlamasının yani insanlığın yaşadığı en kanlı ve en haksız savaşlardan birinin, 2. Dünya savaşının başlangıç tarihidir. 7 Mayıs 1945 tarihinde Nazi Almanyasının kayıtsız şartsız teslim olmasına kadar geçen 5 yılı aşkın bu dönemde insanlık, tarihinin en acılı dönemlerinden birini yaşadı. Bu günler Faşizmin «en parlak» döneminin insanlığa karşı işlediği suçlar olarak anılacak ve yetişen her yeni kuşak faşizmi ve savaşı bir kere daha lanetleyecektir.

Nitekim, faşizmin ezilişinden sonra sağlam ve kalıcı bir barışın şaşmaz savunucusu olarak daha gelişmiş ve güçlenmiş sosyalist sistem en başta olmak üzere, tüm ilerici, demokrat, yurtsever ve sosyalist güçler barış hareketini başlattılar. Uzun soğuk savaş yılları boyunca emperyalizmin her türlü saldırısı, savaş çıkarma ve yayma girişimleri büyük bir kararlılık ve cesaretle önlendi.

Sosyalist sistemin artan gücü ve tüm barıştan yana güçler, savaş kundaklayıcısı odakları ve güçleri detant politikasına boyun eğdirdiler. Ve nihayet 1975 yılında imzalanan Helsinki Nihai Senedi, anti - faşist savaşın emperyalist güçlerce devam ettirilen son tartışmalarını da ortadan kaldırdı.

Şimdi tüm ilerici yurtsever ve barıştan yana olan güçler 1 Eylül tarihini **Dünya Barış Günü** olarak kutlarken, artan kazanımlarının bilinciyle; barışın kundakçılarına karşı saflarını daha da sıklaştırıyorlar.

Kalıcı bir dünya barışı için mücadele gelişiyor. Barıştan yana güçlerin elinde şimdi kapsamlı bir program var. Barış için mücadele önce kapitalist ve sosyalist devletlerin yanyana ve barış içinde yaşamasını (detant) içeriyor. Ancak bununla sınırlı değil. Yumuşamanın politik ve askeri alanlarda da sürdürülmesi ve bunun durmadan gelişen bir süreç haline getirilmesi yolunda mücadele ediliyor. Bunun için tekellerin ve dirençli militarist çevrelerin izole edilmeleri temel sorunlardan biri. Ortadoğudaki gibi saldırganlık savaşı merkezlerinin yola getirilmesi, sömürgeciliğin ve ırkçılığın ortadan kaldırılması ve faşist odakların yok edilmesi gerekiyor.

Bu kavramlar sadece savaş olmaması anlamını taşımıyor. Aynı zamanda ekonomik, kültürel, bilimsel - teknik alanlarda ve yaşamın tüm alanlarında, uluslararası dayanışma ve sorunların çözümünde tüm insanlığın yararlanacağı bir işbirliğini de içeriyor.

Barış politikasının temeli, sosyalizmin kuruluş ve ileri aşamalarının gerçekleşmesidir; Sosyalizmin ve elde edilen başarıların savunulmasıdır; uluslararası işçi sınıfı hareketinin kazanımlarının korunması ve geliştirilmesidir; ulusal kurtuluş hareketlerinin ve kurtuluşlarına yeni kavuşmuş devletlerin destelenmesidir; tüm demokratik güçlerin desteklenmesidir. Kısaca barış için mücadele dünya devrimci güçlerinin birliğini durmaksızın geliştirme ve güçlendirme mücadelesidir.

Barış için mücadele ulusal kurtuluş savaşlarının inkârı demek değildir. Ulusal kurtuluş savaşları sömürgecilere ve istilacılara karşı verilen haklı savaşlardır. Ulusal kurtuluş haraketleri emperyalizme karşı üç temel devrimci güçten biridir. Dünya devrimci süreci içinde emperyalizmi geriletip alanını daraltan aktif ve haklı bir mücadele biçimidir. Bu nedenle ulusal kurtuluş savaşlarını desteklemek barıştan yana güçlerin mücadele programındaki temel ilkelerden biridir.

Savaşı kışkırtan ve destekleyen kapitalizm ve onun dünya sistemi olan emperyalizmdir. Savaş, sermayenin tüketmek ve çoğalmak için baş vurduğu, en kanlı, kitlesel ölümler, işkence ve onulmaz acılar yaratan sömürü yollarından biridir.

Bu nedenle savaşa karşı mücadele kapitalizme ve onun dünya sistemi olan emperyalizme karşı mücadeledir. Sömürünün ortadan kaldırılması savaşsız bir dünyanın yaratılması için varılması gereken tek ve zorunlu hedeftir. Yeryüzünde bir tek emperyalist ülke kaldıkça savaş tehlikesi de var demektir.

Nitekim daha dün Helsinki Nihai Senedi'ni imzalayan ABD emperyalizmi bugün insanlığın karşısına NÖTRON bombasıyla çıkmaktadır. Hem de «sadece insanları öldürdüğü, mala zarar vermediği»ni öne sürüp bu kitlesel imha silahını «savunarak». Ve de bu «savunuları»yla bir kere daha suç üstü yakalanarak. Onlar için yaşamın geliştirilmesi, insanlığın özgürlüğü ve refahından önce «mal» geliyor, üretim aracı geliyor, sermaye geliyor. Emperyalistlere göre, sermayeye zarar vermeyen silah, bu nedenle kötülerin içinde daha az kötü olabiliyor. Ve insanlığın karşısına çıkıp bu 'savunu'yu yapabiliyorlar.

Aynı nedenle Birleşmiş Milletler'in çeşitli kararlarına karşın Afrika'da, can çekişen ırkçı ve sömürgeciliğin arkasında emperyalizm var. Ulusal kurtuluş mücadelelerinin içinde emperyalizmin desteklediği sahte kurtuluşcular var. Aynı nedenle faşist Şili Cuntası ABD tarafından destekleniyor.

Aynı nedenle, insanlık düşmanı faşizm çeşitli ülkelerde ilerici hareketleri tehdit ediyor.

Barış ve barıştan yana güçler gelişip durmadan yeni kazanımlar elde ederken, emperyalizm varlığını göstermekten bir an geri durmuyor. Barış için mücadele eden güçler de bunun bilinci, sorumluluğu ve kararlılığı ile mücadelelerini yükseltiyorlar ve 1977 yılı 1 Eylül Dünya Barış Günü uluslararası alandaki bu kazanımlar ve tehditlerle kutlanıyor.

Ülkemizde ise faşizm tırmanıyor. Tırmanan faşizm demokratik hak ve özgürlükleri tehdit ediyor. Daha da ötesi yaşamı tehdit ediyor. Her geçen gün saldırı, yaralama ve cinayetler birbirini kovalıyor.

Helsinki Nihai Senedi'ne imza atarken; **«Belge'de şekillendirilen her ilkeye, sözünde ve ruhunda saygılı»** olacağını, **«insan haklarının ve temel özgürlüklerin, barış konusunda önemli bir etken»** olacağını, **«Böyle bir gelişme içinde, insan değerinin ve insan haklarının gerçekten korunacağı»**nı söyleyen Demirel; Faşist gelişmenin baş sorumlularından biri olarak karşımıza çıkıyor., Burjuva politikacılarının ve burjuva politikasının iki yüzlülüğünün en canlı örneklerinden biri olarak.

Barış, demokrasi, özgürlük ülkemiz işçi sınıfının ve emekçilerinin de candan özlemi. Ancak barış, demokrasi ve özgürlük kolay elde edilmiyor. Uğrunda yorulmadan, yılmadan, bıkmadan mücadele etmek gerekiyor. Kıbrıs'ta ölen binlerce mehmetçik Kıbrıs'a barış getiremedi. Çünkü, emperyalizm ve yerli işbirlikçileri barışa karşı. Kıbrıs'lı işçiler, emekçiler özgürlüğe ve insanca yaşama kavuşamadılar ama, Kıbrıs'lı patronlar kasalarını doldurma özgürlüğüne kavuştular.

Türkiye işçi sınıfı en temel hakları için, onların korunması ve geliştirilmesi için canla başla mücadele ediyor. Emekçiler giderek daha güçlü bir biçimde haklarına sahip çıkıyorlar. Gelişen faşist tehlike, karşısında tüm ilerici, yurtsever, demokrat ve sosyalistler güçlü birleşik bir cepbede mücadele etmeye hazırlanıyorlar.

1 Eylül Dünya Barış Günü, Detantın gelişmesi için, sosyalizmin ileri evrelerindeki başarıları için ulusal kurtuluş savaşlarının zaferi için, dünya işçi sınıfının kazanımlarının korunması ve geliştirilmesi için, faşist odakların izole edilip kurutulması için tüm insanlığa ve ülkemiz işçi, emekçi ve aydınlarına kutlu olsun.

Şili'de Faşizmin Dördüncü Yılında, Faşist İktidara Karşı Mücadele Güçlenmekte ve Örgütlemektedir

Şili'ye Özgürlük!

Şili'de faşizm dördüncü kanlı yılını doldurdu. 11 Eylül 1973'te askeri bir darbeyle iktidara gelen faşist cunta, Şili halkı üzerindeki korkunç baskı ve terör rejimini *insanlık dışı yöntemlerle sürdürmektedir.* Faşist cuntanın cinayetlerine, işçi ve emekçi kitlelere karşı saldırılarına, ilerici, demokrat, yurtsever Şili'liler üzerindeki baskılarına, hergün daha korkunç yenileri eklenmektedir. Faşizm, gericiliğin, sömürücülüğün, işbirlikçiliğin en koyusu, en pervasızı, en iğrenci olduğunu Şili'de bütün örnekleriyle sergilemektedir.

Fakat cuntanın maskesi çoktan düşmüştür. Cunta, herşeyi, emperyalizmin çıkarlarını kollamak, işbirlikçi yerli tekellerle büyük toprak sahiplerine sadakatle hizmet etmek için planlamakta ve uygulamaktadır. Bu bir avuç sömürücü güç dışında kalan bütün toplum kesimlerini hedef almıştır. Şili ulusunun ezici çoğunluğunun çıkarları, cuntanın hizmet ettiği grupların çıkarlarıyla çatışmaktadır. Faşist iktidara karşı direniş ve mücadele, hızla toplumun en geniş kesimlerine yayılmakta, sürekli olarak güçlenmekte, örgütlü hale gelmektedir. Pinochet cuntasının insanlık dışı yüzü artık bütün dünyada tanınmıştır. Bütün dünyada Şili halkıyla dayanışma hareketi yeni taraftarlar kazanmakta, emperyalizm ve gericilik karşısındaki gücünü kanıtlamaktadır. Başta sosyalist ülkeler olmak üzere bütün dünya ilerici, demokrat güçlerinin katıldığı bu dayanışma hareketi, Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri Luis Corvalan'ı cuntanın elinden kurtarmayı başarmıştır. Cunta, ilerici dünya kamuoyundan gördüğü kararlı tepki karşısında, ülke içindeki politikasının dış görünüşünü temizlemek zorunda kalmaktadır. Şili halkıyla dayanışma hareketi diplomatik alana da yayılmakta, faşist yönetim uluslararası alanda hızla tecrit olmaktadır.

ŞİLİ DENEYİNİN ÖĞRETTİKLERİ

Şili'nin devrimci deneyi, bütün dünyadaki devrimci mücadeleler arasında önemli bir yer tutmaktadır. Şili deneyi oldukça özgün koşullar içinde ortaya çıkmış, özgün bir gelişme yolu izlemiştir. Fakat bu özgün yanına rağmen Şili deneyi evrensel bir öneme sahiptir. Çünkü Şili'de faşist darbe öncesinde ortaya çıkan koşullar ve gelişmelerin, bugün kapitalist - emperyalist dünyanın pekçok ülkesinde ortaya çıkması olasıdır. Bugün kapitalist dünyanın pekçok ülkesinde işçi sınıfı hareketi ve genel olarak demokratik hareket, Şili'deki devrimci sürecin gelişmesine benzer koşullarda bir gelişme olasılığını taşımaktadır. Bazı ileri kapitalist Avrupa ülkelerinde, örneğin Fransa ve İtalya'da, işçi sınıfı önderliğinde örgütlü halk hareketinin iktidarı barışçı *mekanizmalarla ele geçirme perspektifi* belirmiştir. Bu ülkelerde işçi sınıfı hareketi ve demokratik hareket, yalnız yerel yönetim organları gibi iktidar organlarında değil, doğrudan doğruya parlamento ve hükümet düzeyinde de temsil edilme, bu organları elde etme olanağına sahip olmuştur. Benzer koşulların dünyanın diğer birçok kapitalist ülkesinde de belirdiği yada belirebileceği söylenebilir. Şili deneyi, böyle koşullarda işçi sınıfı hareketinin ve demokratik hareketin gelişme yolları ve hedefleri bakımından büyük anlam taşımaktadır.

ŞİLİ DENEYİ VE DEVRİM TEORİSİ

Şili deneyinin bu açıdan incelenmesi, uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde ayrıntılı olarak yapılmaktadır. Şili'li bilimsel sosyalistler, faşist cuntadan sonra doğan çok zor koşullar altında, Halk Birliği döneminin deneylerini yoğun olarak incelemeye girişmişlerdir. Bu incelemeler ilerledikçe, işçi sınıfı hareketinin uluslararası teorik hazinesi için önemli sonuçlar elde edilmektedir. Şili'li bilimsel sosyalistlerin, Halk Birliği döneminin olumlu ve olumsuz yönlerinin değerlendirilmesiyle başlayan incelemeleri, giderek önemli genellemelere yol açmaktadır.

Şili deneyinin teorik düzeyde kazandırdığı sonuçların en önemlileri, kuşkusuz bilimsel sosyalist devrim öğretisiyle ilgili olanlardır. Şili'de devrimci süreç en üst noktasına, devlet aygıtının bir bölümünün, **yürütme organının (hükümetin) halk hareketinin** eline geçmesiyle ulaşmıştır. Bu başarıdan sonra, halk hareketinin elindeki yürütme organının, bu hareketi geliştirmek ve sağlamlaştırmak için kullanılması göreviyle karşı karşıya gelinmiştir. Şili devriminin karşılaştığı sorunların başında, bu konuda ortaya çıkan sorunlar gelmektedir. Deneyler, bugün şu teorik sonucun çıkarılmasına yol açmaktadır: Devrimin gelişmesinin ilk dönemlerinde, eski hükümet biçimleri varlıklarını koruyabilirler. Fakat hükümet biçimlerinin sürekliliği ne olursa olsun, eski devlet aygıtının dönüştürülmesi kaçınılmaz bir zorunluluktur. Bunun kendiliğinden gerçekleşmesi de beklenemez. Bunun için, Şili'de olduğu gibi hükümeti elinde tutan işçi sınıfı, kendisinin ve tüm halk hareketinin etkinliğini bütün devlet aygıtına yaymak zorundadır.

YENİ DEVLET AYGITININ OLUŞTURULMASINDA ÇEŞİTLİ EVRELER

Bu zorunluluk, Şili'de halk hareketi ile karşı - devrimci güçler arasındaki çatışmanın en yüksek düzeye ulaştığı dönemde kendisini en açık biçimde göstermiştir. Halk Birliği hükümeti, bütün eksikliklerine rağmen, gerçekleştirdiği devrimci dönüşümler sayesinde ülkede devrimci bir durumun, bütün iktidarın halk güçleri tarafından ele geçirilmesine olanak veren toplumsal ve politik koşulların oluşmasını sağlamıştır. Halk Birliği'nin gerçekleştirdiği dönüşümler, «iktidar sorunu»nun bütün açıklığıyla ortaya çıkmasına ve kitlelerin önüne gelmesine olanak sağlamıştır. Şili'de Halk Birliği döneminin değerlendirilmesi de, artık, bu devrim durumunun devrimci güçler tarafından başarıyla ele alınıp alınamadığı açısından yapılmaktadır.

Şili'li bilimsel sosyalistler, bugün, Halk Birliği iktidarı döneminde işçi sınıfı ve diğer halk güçleri ile büyük burjuvazi ve emperyalizm arasındaki çatışmanın, iktidarın önüne, elde edilmiş olan devlet iktidarını «yeni tipte bir demokratik halk devleti»ne dönüştürme görevini getirmiş olduğunu belirtmektedirler. Bu değerlendirme, yeni devlet aygıtının oluşturulmasının izleyeceği yol konusunda da önemli çözümlere yol açmış durumdadır.

Bu yolun ilk adımı, Şili'de, devlet iktidarının bir bölümünün ele geçirilmesi, halk güçlerinin eski devlet aygıtında çalışmaya başlamaları olmuştur. İkinci adım ya da evre olarak, halk hükümetinin burjuva demokratik kurumlar çerçevesi içinde ilk demokratik dönüşümleri gerçekleştirmesi görülmektedir.

Yeni devlet aygıtının oluşturulmasının üçüncü evresi Şili'de özellikle keskin bir mücadele biçimini almıştır. Bu evre, halk hareketinin elindeki devlet organlarıyla gericiliğin elindeki devlet organları arasındaki mücadele ve çatışma dönemidir. Bu mücadele, iki iktidar kutbu arasındaki bir mücadele olarak da nitelenmektedir. Bu iki iktidar kutbu arasındaki mücadele, giderek burjuva demokratik kurumların çerçevesini yırtmakta; halk hükümetinin kitlelerin devrimci eyleminin merkezi haline getirilmesi zorunluluğu ortaya çıkmaktadır.

Bütün bu gelişmelerin son adımı ise, halk iktidarının yeni, demokratik devlet aygıtını oluşturmayı doğrudan doğruya hedef alması olarak belirlenmektedir. Şili'li devrimciler, önceki evrelerle son evre arasında sadece birkaç ay, hatta birkaç saat olabileceğini belirtmektedirler. Geçmişe bakıldığında, son evrenin, yeni devlet aygıtının kurulmasının, 1971 yıllarının ilk aylarında; daha sonra 1972 Ekim grevlerinde; 1973 Haziran'ındaki olaylar sırasında gündeme getirilebileceği ortaya çıkmaktadır. Bütün bunlar, devrimin başarısı için, gerici güçlere indirilecek darbenin zamanının doğru olarak seçilmesinin büyük önem taşıdığını bir kez daha doğrulamaktadır. Ge-

(Devamı 10. sayfada)

ÇARK BAŞAK • Türkiye İşçi Partisi Merkez Yayın organı • Sahibi: Türkiye İşçi Partisi adına Behice BORAN • Sorumlu yazı işleri müdürü: Nurdan ORPEN • 15 günde bir yayınlanır • Yönetim yeri: TİP Genel Merkezi, Nur'u Ziya Sok. 17/5 Tünel - İSTANBUL Tel: 45 92 01 • Abone: 24 sayı için 35.— TL. Yurtdışı: 70.— TL. • Dizgi - Tertip: Başaran Matbaası — Tel.: 28 43 09 • Baskı: Ufuk Matbaası